

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανᾶ. — Παύλου Λιγδάο: ΕΛΕΝΗ ΡΙΟΥΓΚ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ὁ ἐπιμελητὴς παραχθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κερανδάλ, ἔξεσε τὸς οὖς, ἀνύψωσε τοὺς βραχίονας, ὡς ἄνθρωπος ἡναγκασμένος νὰ ἐκπληρώσῃ ἐντολὴν ἀπαρέσκουσαν αὐτῷ, καὶ εἶπε δι' ὄφους φιλικοῦ:

— Τί θέλεις, Κορεντινέ μου, τίποτε δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἢ κυρία μαρκησία ἔδωσε τὰς διαταγὰς αὐτάς, ὥστε πρέπει νὰ ὑπακούσῃς. Οἱ φύλακες εἰδοποιήθησαν. Ἄν σέ ἀπαντήσουν, σέ ἢ τὸν Ἰάκωβον θά σὰς καταγγείλουν. Ἔννοεῖς;

— Ναί.

— Σέ εἰδοποίησα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις, κύρ Βρικεθέκ;

— Αὐτή, μάλιστα.

— Καλὰ. Θὰ τὸ εἶπω εἰς τοὺς ἀλλοιους. Ὄρα καλὴ, γέρω Μαλό.

Καὶ λαβὼν τὸ ὄπλον του, ὅπερ εἶχεν ἀποθέσει χαμαὶ καὶ τὴν δορκάδα, ἦν ἔριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐκάλεσε διὰ συριγμοῦ τὸν Μιρῶ καὶ ἀπῆλθε διευθυνόμενος πρὸς τὸ Πενοῒ.

Ὁ Βρικεθέκ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν ἐπαπειλουμένης καταγιγῖδος καὶ ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του· ἔφθασε δὲ εἰς Σαιν - Ζιλδάς.

Π'

Μία ἐσπέρα ἐν Πενοῒ.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη ὥρα. Τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Πενοῒ, κείμενον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας τοῦ χωρίου καὶ φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίων τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἀντηνάκλα ἐπὶ τῶν πεπαλαιωμένων ἀνεμοδείκτων τῆς ἐπαύλεως, τῶν Κερανδάλ.

Ἐν τῇ αὐτῇ τῆς γηραιᾶς ἐπαύλεως σκοτεινῆς ἤδη, ὁ Ἴβ Κερανδάλ ἀπεζεύγνυε τοὺς δύο λευκοὺς αὐτοῦ ἵππους ἔχοντας τὰς κνήμας κεκαλυμένας ὑπὸ πικνῶν τριχῶν.

Οἱ πετεινοὶ μετὰ τῶν χαρεμιῶν αὐτῶν τῶν ὀρνίθων ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν κλάδων προαιωνίου δένδρου χρησιμεύοντος πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου ἀντὶ φωλεᾶς. Αἱ μικραὶ βρεταναὶ μελανόλευκοὶ καὶ ἰσχνόλευκοὶ ἀγελάδες ἐπανήρχοντο εἰς τοὺς σταύλους, ὀδηγούμεναι ὑπὸ τῆς χαριέσσῃς ὑπηρέτιδος, ἣν ἐγνώρισάμεν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἱστορίας. Ἡ ξανθὴ Ροζίνα εἶ-

χεν ἤδη μεγαλώσει καὶ γαίρει γυνὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, εἰς ἣν εἶχεν ἀφιερωθεί.

Ἔξω ἦν ἡ ἡρεμὸς ἐσπέρα ἐπαύλεως καλῶν καλλιεργητῶν τῆς ὑψηλῆς Βρετανῆς ἢ τῶν Μαγιέν.

Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος, τὸ γηραιὸν καταφύγιον τῶν Κερανδάλ ὑψούτο ἐκπέμπων πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς μεγάλης θερμάστρας τοῦ μαγειρεῖου ἐλικοειδεῖς στύλους ὑποκυάνου καπνοῦ μετὰ ἔρυθρῶν σπινθέρων καὶ φλογῶν. Διὰ τῶν παραθύρων ἐφαίνετο τὸ ζῶηρὸν φῶς τῶν λαμπτήρων καὶ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καιούσης πυρᾶς.

Συνεποσίαζον εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἦτο ἡ διηνεκὴς καὶ ἀπαιστος εὐτυχία, ἥτις καθ' ἐκάστην ἐπαναλαμβανομένη κατέληγε πάντοτε ἐν βαθεῖᾳ νυκτί.

Τὰ παμφάγα πύραυρα εἶχον ἀνεκαθεν καταβροχθίσει τὰ εἰσοδήματα τοῦ οἴκου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ στάχυς καὶ ἡ κριθὴ ἐκαίοντο ἐν τῇ ἐστίᾳ, πρὸ τῆς ὁποίας ἐψήνοντο χῆνες, πετεινοί, ἰνδικοὶ ἀλέκτορες καὶ νῆσσαί. Οἱ σαρκηνοὶ μετεβάλλοντο ἐν ταῖς θερμάστραις εἰς πλακούντας ἀρωματώδεις. Τὸ τίμημα τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Πενοῒ πωλουμένων ἵππων ἔδραπανατο εἰς προμήθειαν βυτίων οἴνων καὶ κονιάκ. Ὁ ὑπὸ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν λιμῶνων ὀλίγος παραγόμενος χρυσὸς ἐπαταλάτο εἰς τοὺς ἐδωδιμοπώλας καὶ οἶνοπνευματοπώλας.

Ὁ καλλωπισμὸς τῶν γυναικῶν ἀπερρόφα τὰ λειψάνα, ἀτινα διέφευγον τῆς τοιαύτης σπατάλης· ἀλλ' ἡ τράπεζα, ἡ αἰωνία αὐτῆ ἀπόλαυσις, ἦν ἡ μεγαλειτέρα φροντίς τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὅτινες δὲν ἐγνώριζον ἄλλην ἡδονὴν εἰς τὸ βάθος τῶν χέρσων αὐτῶν.

Ὁ Ἴβ Κερανδάλ προσδέσας τοὺς ἵππους του εἰς τὴν φάτιν, ἐνώπιον ἀφθόνου βρώμης καὶ δέσμης τριφύλλου, διηθύνθη μὲ τὸ βραδύ βῆμα ἀνθρώπου κεκοπιακός ἐκ τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ ἀπλήτως φωτιζόμενον μαγειρεῖον.

Ὁ Ἴβ, ὡς εἶπομεν, δὲν ὁμοιάζε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ. Κορεντινον καὶ Ἰάκωβον.

Ὁ ἀπόγονος τῶν συντρόφων τοῦ Ροῶν καὶ τοῦ Βομανοῦ εἶχε τὸ γαλῆνιον καὶ ἡρεμὸν ὕφος ἐνός ἐκ τῶν καλῶν ἐκείνων ὑπηρετῶν ἐπαύλεων, ὅτινες ἐκπολιτιζόμενοι καθίστανται οἱ καλλίτεροι τοῦ κόσμου θεράποντες. Τὸ ἀνάστημά του ἦν κατὰ τι χαμηλότερον τοῦ μετρίου. Ἡ γαιώδης μορφή, ἡ ἰσχνὴ καὶ γωνιώδης αὐτοῦ κεφαλὴ ἐφωτιζετο ὑπὸ δύο φαίων ὀφθαλμῶν. Ἡ καστανόχρους κόμη του ἀτημέλητος ἐπίπτεν ἐπὶ τῶν κοίλων αὐτοῦ παρειῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Ἴβ, ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας, ἦν εὐγενὴς ἀνὴρ. Ἡδύνατο νὰ λάβῃ τὸν τίτλον βαρώνου ἢ το ὀἀληθῆς αὐθέντης δὲ Κερανδάλ. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἡ οἰκογένειά του εἶχε παρατιθηῖ πάντος τίτλου.

Ἡ ἔμφροντις αὐτοῦ φυσιογνωμία ἐδήλου παντελῆ ἀδιαφορίαν διὰ τὰς διασκεδάσεις τῶν ἀλλῶν.

Ἄμα ἤνοιξε τὴν θύραν ὠχρὸν μεδίαμα

διεγράφη ἐπὶ τῶν λεπτῶν αὐτοῦ χειλέων καὶ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους ὡς εἰ ἔλεγεν:

— Ἄν δὲν ἤμην ἐγὼ, τί θὰ ἐγίνοντο ὄλοι αὐτοί;

Ἀληθῶς, αὐτὸς ἦν ὁ προστάτης καὶ φύλαξ, ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας. Χάρις εἰς αὐτόν, αἱ καλαὶ τοῦ Πενοῒ γαῖται διέτρεπον τὸν οἶκον.

Ἄνευ αὐτοῦ πρὸ πολλοῦ τὰ ἐκατὸν πλέθρα θὰ εἶχον πωληθῆ καὶ διαρπαγῆ ὑπὸ τῶν ἀπλήστων δανειστῶν· ἀλλ' ἦτο ἐκεῖ φροντίζων διὰ το κοινὸν βλαπάντιον, ὅπερ ἀπέκρυπτεν εἰς τινὰ γωνίαν τῶν δωμάτων του, εἰς τὸ βάθος ὁπῆς τινος. Πάντες ἠγνόουσαν τὴν ὑπαρξίν τῆς κρύπτης ἐκείνης καὶ οὐδεὶς ὑπόπτειε τὸν πολῦτιμον ἐκεῖνον θησαυρὸν, ὅστις ἀπετελεῖτο ὑπὸ ἐκατοντάδος λουδοβικείων συλλεχθέντων ὑπὸ τοῦ Ἴβ.

Τὸ χρῆμα τοῦ ἀτυχοῦς Τρελὰν εἶχε πληρώσει τὰ χρεῖα τοῦ παρελθόντος.

Λέγοντες ὅτι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν κρύπτῃ τῶν λουδοβικείων, περιπίπτομεν εἰς λάθος.

Ἐγνώριζε ταύτην ἐμπιστευτικῶς ἡ Ροζίνα, ἡ ὠραία ὑπηρέτις. Αὕτη εἶχε μεγαλώσει πλησίον τοῦ Ἴβ, ἐργαζομένη δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὑποστηρίζουσα ἐκεῖνον ἐν τῷ ἔργῳ, ἠσθάετο δι' αὐτὸν τρυφερὰν καὶ συμπαθεῖ φιλίαν. Ἡ Ροζίνα ἦν ἡ χαρὰ τοῦ Ἴβ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἠγαπῶντο καὶ τὸ ἐγνώριζον.

Διὰ τοῦτο ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ τῶν ἀγρίων ἐσέβοντο τὴν Ροζίναν, ὡς εἰ αὕτη ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ πρωτοτόκου.

Ἐκεῖνοι ἠγάπων ἐπίσης τὸν ἀδελφόν των, ἂν δὲ ἐν τῷ βάθει τῶν ἐσκληρῶμένων ἐκείνων καρδιῶν ὑπελείπετο ἄγνόν τι αἰσθημα, τοῦτο ἦν ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη, ἥτις συνήνου δι' ἀρήκτου δεσμοῦ τὰ μέλη τῆς ἐκπεπτωκυίας ἐκείνης οἰκογενείας, ἥτις εἶχε διατηρήσει τὰ πάθη τῶν προνομιούχων φυλῶν, χωρὶς νὰ ἔχη πλέον τὰ μέσα νὰ ἰκανοποιήσῃ αὐτά.

Ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ πρωτοτόκου τῶν Κερανδάλ, ὑψηλὴ νεανίς ἠγέρθη ἀπὸ τινος σκίμποδος κειμένου παρὰ τὴν θερμάστραν καὶ ἔρριφθη μετὰ πολλῆς τρυφερότητος ἐπ' αὐτοῦ.

— Καλὴ ἔσπέρα, μικρὰ ἀδελφή, εἶπεν αὐτῇ. Καλὴ μυρωδιὰ ἀκούω ἐδῶ.

Ἀληθῶς εὐάρεστος ὄσμη ἦν διακεχυμένη.

Ἐν ταύτῳ ἡ ἄποψις ἦν ἐπίσης εὐάρεστος.

Ἐν τῷ μαγειρείῳ ἐκείνῳ εἶχε διασκευασθῆ ὀλόκληρος κατοικία.

Τὰ μαγειρικὰ σκεῦα ἀντηνάκλων εἰς τὰς φλόγας τῆς πυρᾶς ὡς κάτοπτρα. Ἄκρα καθαριότητος πανταχοῦ ἐπεκράτει. Τὸ δάπεδον εἶχεν ἐπιμελῶς σαρωθῆ· τὰ δὲ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν, καίτοι παλαιὰ, ἦσαν ἐπίσης καθάρια.

Ἡ καλλονὴ τῆς νεαρᾶς κόρης ὑπερεῖχε πάντων ἐκεῖ.

Ὁ ὀβελὸς ἐστρέφετο πρὸ τῆς ἀνθρακίας, ἐνθα χὴν ἐψήνετο ἀναδίδουσα ἡδεῖαν ὀσμὴν.

Ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῆ, τὰ δὲ πινακίδια ἦσαν τόσα πολλά ἐπ' αὐτῆς, ὥστε ὁ Ἰῶβ τὰ ἐμέτρησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ποῖος λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἀγνή εἶχε στραφῆ ἐπιτηροῦσα τὴν χθῆνα.

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ἦτο ὄντως ὦραία, πλέον ἢ ὦραία, θελοκτικὴ. Οἱ ἠδεῖς μέλανεσ ἀυτῆς ὀφθαλμοὶ ἐβυθίζοντο ὑπὸ θαυμασίως διαγεγραμμένους ὀφρῶς. Ἡ ἐξαισία κόμη της ἐστεφανοῦ τοὺ ὑπερήφανου αὐτῆς μέτωπον. Ἡ ρίς ἦν ὀλίγον παχεῖα καὶ κανονικὴ, τὰ δὲ χεῖλη ἐρυθρὰ ὡς κεράσια. Τὸ στόμα αὐτῆς ἐπίσης ὦραϊον, ἐκοσμεῖτο ὑπὸ δύο σειρῶν παλλεῦκων ὀδόντων.

Ἡ Ἀγνή ἦν ἑικοσι δύο ἑτῶν, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς καλλονῆς της.

Ἐστράφη πρὸς τὴν σκοτεινότεραν τῆς αἰθούσης γωνίαν.

Γυνὴ τις, ἥς δὲν διέκρινε τις τὰ χαρακτηριστικά, ὑπνωττεν ἐπὶ πεπαλαιωμένου ἀνακλίντρου.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Ἀγνή, ὁ Ἰῶβ ἐρώτη πόσοι θὰ ἡμεθα εἰς τὸ τραπέζι. Εἰξεύρεις;

Ἡ γυνὴ δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀφες τὴν ἡσυχον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος καθήμενος χαμαὶ παρὰ τὴν γωνίαν τῆς θερμάστρας. Ὀνειρεύεται τοὺς ἀγγέλους.

Καὶ θέτων τὸν δάκτυλον εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου του ἐνευσεν ὅτι ἡ μήτηρ του δὲν ἤννοει.

Ἄλλ' ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς γωνίας ἀπήντησε:

— Δὲν ὀνειρεύομαι ἀγγέλους, Ἰάκωβε, ἀλλὰ τοὺς νεκρούς.

— Πάντοτε τὰς αὐτὰς μαύρας ἰδέας, ἐψιθύρισε ὁ Ἰῶβ, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον καὶ κύβας ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν Μαριάναν.

— Δὲν ἐννοῶ, μητέρα, εἶπε, νὰ τοὺς λησμονήσης, δὲν πρέπει ὅμως νὰ τοὺς συλλογίζεσαι πάντοτε διὰ νὰ μὴ λυπῆς τοὺς ζῶντας.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἰῶβ ἀλλὰ δὲν εἰμπαρῶ νὰ το κατορθώσω, υἱέ μου. Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς λησμονήσω ὄλονεν τοὺς βλέπω ἐμπρὸς μου καὶ τοὺς δύο...

Καὶ ἐπέλαβε ζωηρῶς:

— Ὡς βλέπεις εἶμαι τρελλή... Αὐτὸν μόνον... τὸν πατέρα σου...

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ ὦραία κόρη τοῦ Γουεενέκ δὲν ἦν πλέον εἰμὴ σκιὰ ἑαυτῆς. Ἡ χάριεσσα ἐκείνη μορφή εἶχε μαρανθῆ, αἱ δὲ παρειαί της ἐκοιλάνθησαν μόνου οἱ ὀφθαλμοί της ἐτήρουν ἔτι ἔκτακτον ζωηρότητα. Ἡ ἐξαισία μέλαινα αὐτῆς κόμη, δι' ἣν τόσῳ ὑπερηφανεύετο ὁ Κεραναῖος, εἶχε σχεδὸν λευκανθῆ.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἔτι ὦραία, εἶχεν ἔτι ὑπερφυσικὴν καὶ ιδεώδη καλλονὴν. Ἐφαίνετο λίαν σκεπτικὴ.

Τὺ φῶς ἐπανάφερεν αὐτὴν εἰς ἑαυτήν.

— Ἐκοιμώμην, εἶπε, καὶ ἐβλεπα ὄνειρον. Μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους

μου. Ἀπ' οὔτου ἔχασα τὸν πατέρα σας ὁ νοὺς μου δὲν εἶναι ἡσυχος.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἰάκωβον:

— Τί με ἠρώτησες;

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Ἀγνή, ὁ Ἰῶβ θέλει νὰ μάθῃ ποῖος θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ φάγῃ ἐδῶ.

Ἐκείνη ἔφερε τὴν ἰσχνὴν αὐτῆς χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της.

— Δὲν εἰξεύρω. Ἄ! ναί! ὁ διδάσκαλος

— Καὶ ὁ φίλος μου ὁ ἐνωμοτάρχης τοῦ Πορνιγουέν, προσέθηκεν ὁ Ἰάκωβος. Αὐτὸς ἀγαπᾷ τὰ γεύματα. Πήγαινε Ἰῶβ νὰ φέρῃς μίανμποτιλία κρασί ἀπὸ τὸ καλλίτερον.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Κεραναῖων ἐκάθητο ἐπὶ ψιαθίνης ἔδρας πρὸ τῆς πυρᾶς παρατηρῶν τὴν ὦραιαν Ροζίαν ἀσχολουμένην εἰς τὰ τοῦ δείπνου.

— Δὲν ἀρκεῖ τάχα ὅ,τι ἔχομεν; Νομίζω ὅτι εἶναι περιττὸν ἄλλο τι δὲν εἶναι ἀληθές, Ροζίνα;

Ἡ ὑπηρετὴς ἔρριψε βλέμμα αἰσθηματικὸν ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὅποιος πηγαίνει σιγᾶ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰῶβ, πηγαίνει μακρὰν, λέγουσιν οἱ Πεδεμοντῖνοι.

— Ὁ Ἰῶβ ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἀγνή. Δὲν χρειάζεται τόσο περιποίησης διὰ τὸν χωροφύλακα καὶ τὸν παππᾶ.

— Τὰ οικονομικά μας δὲν πηγαίνουν καλὰ, προσέθηκεν ὁ Ἰῶβ. Ἄς εἰμεθα φρόνιμοι.

— Ἡ ἐσοδεία εἶναι καλὴ.

— Μετρία, ἀλήθεια, Ροζίνα; ἠρώτησεν ὁ Ἰῶβ, ζητῶν ἐνθάρρυνσιν. Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶναι τόσο ἀπαιτητικὸς ὁ Μισὸ δὲν ἔρχεται ἐδῶ διὰ νὰ φάγῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδῇ ἐν ὦρατον πρόσωπον.

— Δὲν εἶναι κουτὸς ὁ ἐνωμοτάρχης, ἐψιθύρισε ὁ Ἰάκωβος.

Ἡ γέρονθ νωθρῶς ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς θερμάστρας. Ἀπὸ τοῦ πολέμου δὲν εἶχε μεταβληθῆ.

— Ὁ Μισὸ εἶναι φίλος μου, εἶπεν ἀτενίζων τὴν Ἀγνήν, μὰ ἂν τοῦ νοστιμεύεται ἡ μικρὰ, ἡ Ἀγνή δὲν εἶναι διὰ τὰ δόντια του. Ἄς ὑπάγῃ ἄλλου νὰ εὕρῃ νύμφη. Μία Κεραναῖα δὲν πέρνει ἕνα χωροφύλακα.

— Δὲν ἔχει διόλου προῖκα, ἐψιθύρισε ἡ μήτηρ.

— Καὶ εἶναι πολὺ καλὸς ὁ ἐνωμοτάρχης, προσέθηκεν ἡ Ροζίνα.

Ὁ Ἰάκωβος ἠτένισε αὐτὴν ὀργίλως.

— Δὲν ἔχει προῖκα! Λοιπὸν! δὲν θὰ ὑπανδρευθῆ ἢ θὰ τῆς εὐρωμεν προῖκα.

— Ποῦ;

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, πληρῶν τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἀνάπτων αὐτὴν.

Καὶ ἐσιώπησε. Δὲν ἠνοίγε τὸ στόμα εἰμὴ διὰ νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῆ.

— Ἀλήθεια, ἠρώτησεν ὁ Ἰῶβ, ὁ Κορεντῖνος δὲν ἐπανῆλθεν;

— Ἐνῶ σὺ καλλιεργεῖς, ὁ Κορεντῖνος κунηγᾷ. Ἄν δὲν εἴχαμε τὴν χέρσον δὲν θὰ εἴχομεν τί νὰ φάγωμεν πολλαῖς φοραῖς, εἶπεν ἡ Ἀγνή.

Μόλις εἶπε τοῦτο καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ Κορεντῖνος εἰσῆλθε φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν δορκάδα.

Ὁ Ἰάκωβος Κεραναῖος ἀκούσας τὸν ἀδελφόν του ἀφῆκε τὴν θέσιν του καὶ ἐξήτεζα τὸ θήραμα, ὅπερ ἐκείνος ἀπέθηκε χαμαί.

Ὁ Μιρῶ, σειὼν τὴν οὐρὰν, ἐζήτηθωπειίας. Ὁ Ἰάκωβος ἐψάυσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φιλικῶς. Εἶτα ὁ κύων κατεκλιθεπρὸ τῆς πυρᾶς.

— Λαμπρὸ κυνήγι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πρὸ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

— Ἀλήθεια, εἶναι ὦρατον, Κορεντῖνε, μου, εἶπεν ὁ Ἰῶβ. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ κρύψωμεν, διότι ἀπόψε θὰ ἔχωμεν χωροφύλακας εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὸ κυνήγι εἶναι ἀπηγορευμένον.

— Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει διὰ τὴν χωροφυλακὴν ὁ Μισὸ βεβαίως δὲν θὰ μὰς ἐμποδίση νὰ κάμωμεν τὰς προμηθείας μας. Συμβαίνει ὅμως κάτι τι νέον.

— Τί λοιπὸν;

Νεύσαντος τοῦ λαθροθῆρα οἱ τρεῖς ἀνδρες ἐπλησίασαν ἀλλήλους.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Κορεντῖνος, αὐτὸς ὁ γέρον πῖθηκος ὁ Βρικεβέκ μὲ εἶδε ποῦ ἐπυροβόλουν.

— Ἦτο μὲ τὸ ἀλογόν του;

— Ναί. Ἡ δορκὰς ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας του.

— Ποῦ βλέπεις τὸ κακόν; ἠρώτησεν ὁ Ἰῶβ.

Ὁ Ἰάκωβος ἠκροᾶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

— Δὲν εἰξεύρετε τί εἶχε τὸ θάρρος νὰ μοι εἰπῇ αὐτὸ τὸ ζῶν;

— Λέγε.

— Δὲν θὰ τὸ μαντεύσετε. Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία μαρκησία δὲ Φοντερόζ δὲν μὰς ἐπιτρέπει νὰ κунηγῶμεν εἰς τὰ κτήματά της. Πρέπει λοιπὸν τοῦ λοιποῦ, ἀκούεις, Ἰάκωβε, νὰ σεβασθῶμεν τὰ ὀριά της.

Ὁ Ἰάκωβος ἐβρυχήθη ὡς λέων.

— Αὐτὰ σας ἀναγγέλλω, συνεπέρανεν ὁ Κορεντῖνος.

Ὁ Ἰῶβ ἔφερε τὴν ὀζώδη αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδαμένου μετώπου του:

— ὦ! ὦ! εἶπεν, εἶναι σπουδαῖον!

— Θὰ εἶναι καταστροφὴ τοῦ μαγειρείου μας, ὑπέλαβεν ὁ Κορεντῖνος. Σοῦ ἀρέσει αὐτό, Ἰάκωβε;

Ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης ἐβρυχήθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

[Ἐπετα συνέχεια].

*Κ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

ὙΠὸ ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΛΠΕ

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πικεντίων, πλὴν τῆς Ἀμάφης, τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Πανόρμου, αἱ ἄλλαι πόλεις εἶχον περιέλθῃ πασαι εἰς χεῖρας τοῦ Ριχάρδου τῆς Ἀκουίλας, κόμητος τοῦ Φόνδι.

Ὁ κόμης τῆς Ρουππε Κανίνης εἶχε καθυποτάξῃ ἅπασαν τὴν χώραν τῆς Ἀλίφης.

Ὁ Γουλλιέλμος, φθίνων ἀδρανῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις του, ἡγνόει πάντα ταῦτα, ἅτινα ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ λίαν ἐπιτηδεύεις ὁ Μαῖων. Ἐπὶ τέλους, στάσις ἐξερράγη καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Πανόρμῳ.

Τότε ὁ Γουλλιέλμος, γνοὺς τὸν κίνδυνον, ἐξῆλθε καὶ καθησύχασε τὸν λαόν. Ἀνεκτήσατο τὴν ὑπὸ τῶν στασιαστῶν καταληφθεῖσαν Βουτέραν, ἀπεφυλάκισε τὸν Σίμωνα, ἐξόπλισε στόλον καὶ διέβη τὸν Φάρον.

Ὁ Μαῖων ἐξεπλάγη καὶ ἐφοβήθη ταυτοχρόνως, ἰδὼν τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολήν, καὶ ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐξαψιν, ἔκρινε καλὸν νὰ παρακολουθήσῃ αὐτήν.

Ὁ Γουλλιέλμος, ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, ἐξεπώρησε τὸ Βρενδήσιον, κατέστρεψε τὸ Βάρι, κατέλαβε τὸν Τάραντα, καὶ πολιορκήσας στενῶς τὸ Βενεβέντον ἐξηνάγκασε τὸν Πάπαν Ἀδριανόν Δ', τὸν κύριον ὑποκινητὴν τῶν ταραχῶν ἐκείνων, νὰ υπογράψῃ τοὺς εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντας ὅρους τῆς εἰρήνης.

Οἱ στασιασταὶ, ἀπελπισθέντες, ἔδραπέτευσαν.

Ὁ κόμης Ροβέρτος, ὁ τῆς Ρουππε Κανίνης καὶ ἄλλοι, κατέφυγον εἰς Λομβαρδίαν.

Ὁ πρίγκηψ τῆς Καπύης, θελήσας νὰ διαβῇ τὸν Γαριλλιάνον, ἐπροδόθη ὑπὸ τοῦ κόμητος Ριχάρδου τῆς Ἀκουίλας—ὅστις διὰ τῆς δευτέρας προδοσίας ἀπέφυγε τὴν ποινὴν τῆς πρώτης, φέρων τὴν ἀτιμίαν ἀμφοτέρων—καὶ μετεφέρθη εἰς Πάνορμον, ὅπου, ἀποτυφλωθεὶς, ἀπέθανεν οἰκτρῶς.

Ἄλλ' ὁ τρόμος, ἂν μὴ ἐπιβάλληται ὑπὸ διαρκoὺς στρατοῦ, δὲν ἰσχύει νὰ χαλιναγωγῆσθαι τοὺς στασιασάντας λαοὺς.

Μόλις ὁ Γουλλιέλμος ἐπανῆλθεν εἰς Πάνορμον καὶ ἐπανάπεσεν εἰς τὴν ἀδρανείαν τῶν ἀνακτόρων του, ἡ Ἀπουλία ἐστασίασεν αὐθις.

Ὁ Μαῖων ἔκρινε καλὸν νὰ πέμψῃ ἐκεῖ τὸν Μάριον Βονέλλον. ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ἡσυχίαν· ἀλλ' οὗτος—τὸ μὲν ἕνεκα τοῦ μίσους, ὅπερ ἔτρεφε κατὰ τοῦ ναυάρχου, ὅστις θέλων ἐπιμόνως νὰ νυμφεύσῃ

αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς του, παρεκώλυε τοὺς μετὰ τῆς Κλημεντίας κομήσεως τοῦ Καταντσαίου γάμους του, οὗς ἐκεῖνος διακαῶς ἐπόθει,—τὸ δὲ παραπεισθεὶς ὑπὸ Ρογήρου τοῦ Μαρτοράνου, ἱππότου μεγίστης ἀπολαύοντος φήμης,—συνεννοήθη μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μαῖωνος, πρὸς οὗς μάλιστα ὑπεσχέθη καὶ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐν τούτοις, ὁ Μαῖων, νομίσας ὅτι εἶχεν ἐπιστῆ ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του κατάλληλος στιγμή, ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως συνεφώνησαν, περὶ δὲ τῆς κηδεμονίας τῶν ἀνηλίκων βασιλοπαίδων διεφώνησαν. Τὴν κηδεμονίαν ταύτην ἀπήτει δι' ἑαυτὸν ὁ ναύαρχος· ἀλλ' ὁ Οὐγωνα, γινώσκων τὴν δολιότητα αὐτοῦ, δὲν συγκατένευεν. Ἐκ τούτου, προέκυψαν ἀμοιβαῖα παράποντα, εἴτα ὕβρεις... Ἐπὶ τέλους, ἀπεχωρίσθησαν ἐχθροί... καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐδηλητηριάσθη... Ὁ Βονέλλος, ἐπανελθὼν, ἐβεβαίωσε τὸν Μαῖωνα, ὅτι αἱ ἐν Ἀπουλίᾳ ταραχαὶ καθησύχασαν. Μαθῶν δὲ τὴν μεταξὺ ἀρχιεπισκόπου καὶ ναυάρχου ἔριδα, μετέβη εἰς ἐπισκεψιν τοῦ πρώτου, ὃν εὗρεν ἐν τῇ κλίνῃ, πάσχοντα ἔτι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ δηλητηρίου.

Πληροφορηθεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν σκευωρίαν τοῦ Μαῖωνος, ἐνισχύθη ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν περὶ δολοφονίας αὐτοῦ ἀπόφασίν του.

Ὁ ναύαρχος, ἰδὼν ὅτι τὸ εἰς τὸν Οὐγωνα δοθέν δηλητήριον δὲν ἔφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα καὶ φοβηθεὶς τὰς συνεπειάς, ἔλαβεν ἕτερον πολλῶν δραστικώτερον καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἐκεῖνον, ἔχων τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἀφοῦ δὲ διὰ πολλῶν τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἤθελε νὰ ἦναι φίλος του, διότι ἀμφοτέροι ἐκ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἔριδος ἐβλάπτοντο, ἤρχισε νὰ λέγῃ αὐτῷ, ὅτι εἴ καὶ μόνον ὄφειλε νὰ σκέπτηται τότε, πῶς δηλαδὴ νὰ ἰαθῇ, διότι αὐτὸς ὑπὲρ πάντων ἄλλο τὴν ὑγείαν του ἐπόθει, ἐφ' ὃ—προσέθετο—ἐφέρον αὐτῶν καὶ φάρμακόν τι, ὅπερ θὰ τὸν ἑθεράπευεν ἀναμφιβόλως, καὶ ἂν ἔτι ἦτο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος, γνοὺς τὸν δόλον αὐτοῦ, ἀπέφυγεν ἐντέχνως τὸ προσφερόμενον φάρμακον καὶ προσκαλέσας τὸν ἐπίσκοπον τῆς Μεσσήνης ἐγνωστοποίησε δι' αὐτοῦ τῷ Βονέλλῳ, ὅτι ὁ ναύαρχος ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ του.

Ὁ Μαῖων, ἀφοῦ πολλοὺς θερμοὺς ἀγάπης λόγους ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἀπῆλθεν.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, οὐδεὶς δὲ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ ναυάρχου ἐφοβήτο ἐνέδραν. Ἀλλά, μόλις οὗτος ἐφθασε παρὰ τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Ἀγαῆς, ὁ Βονέλλος ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ κραυγάζων:

— Ἀπόθανε, προδότα καὶ μοιχὲ τοῦ βασιλέως μου.

Ὁ Μαῖων ἀπέκρουσε τὴν πρώτην προσβολήν, ἀλλὰ κατὰ τὴν δευτέραν, τραυματισθεὶς καιρίως, ἔπεσεν.

Ἐνῷ δ' ἐκεῖνος, δολοφονηθεὶς, ἀπέθνησκεν ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος—ὡσεὶ τοιαύτη ἦτο ἡ βουλή τῆς Θεῆας Προνοίας—ἐν μέσῳ φοβερῶν σπασμῶν καὶ φρικωδῶν ἀλγηδόνων ἐξέπνεεν.

Ὁ Βονέλλος ἀπέδρα· ὁ δὲ βασιλεὺς, μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ εὐνοουμένου του, ὠργίσθη μεγάλως, ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ βασιλισσα.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ὁ Γουλλιέλμος, γνοὺς τὸν δόλον τοῦ Μαῖωνος, ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ ὁποίου εὗρεθη βασιλικὸν στέμμα, προσεκάλεσεν εἰς τὴν αὐλήν τὸν Βονέλλον, λαθῶν αὐθις αὐτὸν ὑπὸ τὴν εὐνοίαν του.

Τὸ μῖσος ὅμως τῆς βασιλίσης ἠγρύπνει κατ' αὐτοῦ, καὶ βασιλέα καθύποπτον δύναται τις νὰ πείσῃ εὐκόλως ὅτι ἰσχυρὸς καὶ τολμηρὸς αὐλικὸς εἶναι προδότης. Ὁ Βονέλλος, προαισθανθεὶς τὴν καταγίγδα, ἐγάλκευσε νέαν συναμοσίαν, εἰς ἣν προσεῖλκυτε τὸν κόμητα Σίμωνα καὶ τὸν Ταγκρέδην τοῦ Λέτσε, συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἵτινες, κατὰ διαταγὴν τούτου, ἦσαν φυλακισμένοι, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐκ τῶν κυριώτερων βαρόνων τῆς νήσου, — μεθ' ὃ ἔδραμεν εἰς τὸ φρούριον αὐτοῦ Μιστρέττον, ὅπως ἐξοπλίσῃ καὶ ἐπισιτίσῃ αὐτό, ὅπου ἐν ἀποτυχίᾳ ἠδύνατο νὰ καταφυγῇ ἐξασφαλίζων τὴν σωτηρίαν του.

Ἐνῷ δὲ διέμενε ἐκεῖ, στρατιώτης τις, ἐκ τῶν μεμυημένων τὰ τῆς συναμοσίας, ἀνεκοίνωσεν ἀσυνέτως τὰ τεκταινόμενα εἰς ἕνα τῶν συστρατιωτῶν του, καὶ τοῦτο ἐξηνάγκασε τοὺς συναμώτους νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐξέγερσιν.

Γαβαρέττος, ὁ δεσμοφύλαξ τοῦ κόμητος Σίμωνος καὶ τοῦ Ταγκρέδου, ἐξήγαγεν αὐτοὺς κατὰ τὰ συμπεφωνημένα τῶν φυλακῶν, καὶ οὗτοι μετὰ πολλῶν ἄλλων ἔδραμον εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως.

Ὁ Γουλλιέλμος ἐκάθητο διαλεγόμενος ἡσυχῶς μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Ἀριστίππου. Ἰδὼν δὲ τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ταγκρέδην, ὠργίσθη διότι ἀνευ τῆς διαταγῆς του παρουσιαζόντο εἰς αὐτόν, καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς ἀπειλῇ... εἴτα ἔφυγεν... ἀλλ' ὁ κόμης τῆς Λεζίνιας καὶ ὁ Ροβέρτος Βοβένσιος, ἀνθρώποι θηριώδεις, σπασάμενοι τὰ ζῆφρα καὶ καταδιώξαντες, συνέλαβον αὐτόν καὶ ἤθελον νὰ τὸν φονεύσωσι... καὶ θὰ τὸν ἐφόνευσαν, ἂν μὴ ὁ Ριχάρδος Μάνδρας κωλύσας αὐτούς, τὸν ἔσωζεν, ὀδηγῆσας αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τότε οἱ συναμώται, παραλαβόντες τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Γουλλιέλμου Ροβέρτου, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἱππεύσῃ, καὶ περιαγαγόντες ἀνὰ τὴν πόλιν ἀνεκήρυξαν αὐτὸν βασιλέα.

Ὁ Γουαλιέρης, ἀρχιδιάκονος τῆς Κεφλοῦς, διὰ μακρῶν ἐξέθετο τὰ ἐγκλήματα τοῦ Γουλλιέλμου καὶ ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς τοῦ Ροβέρτου, αἵτινες πολλὰ ὑπισχνοῦντο τὰ καλὰ... ὁ δὲ λαὸς ἐευφρήμει!... ἀλλ' ὁ Βονέλλος δὲν ἐφαίνετο, καὶ ἀνευ ἀρκούσης ἐνόπλου δυνάμεως αἱ συναμοσίαι δὲν ἐπιτυχάνουσιν.

Ὁ Ταγκρέδης ἀπῆλθεν, ὅπως ἐπισπεύσῃ τὴν ἔλευσίν του... Ἀλλ' εἶχον παρέλθῃ

τρεις ημέραι, και ουτε ο Βονέλλος, ουτε ο Ταγκρέδης έφαινοντο... Ρομουάλδος ο αρχιεπίσκοπος του Σαλέρνου, Ροβέρτος ο αρχιεπίσκοπος της Μεσσήνης, ο εκλεκτός των Συρακουσών, και ο επίσκοπος της Μαζάρας, είτε διότι εκ της γενομένης μεταβολής είχαν ζημιωθεί, είτε διότι ήλπίζον να ώφεληθώσι πλείονα εκ τινος νέας, έπεισαν τους κατοίκους του Πανόρμου ν' αποφυλακίσωσι τον βασιλέα.

Οι συνωμόται, παραχθέντες εκ της ταχύτητος μεθ' ης ταυτα συνετελέσθησαν, κατέλιπον το Πάνορμον.

Ο Γουλλιέλμος, όπλισθείς, διέτρεχε τας οδους της πόλεως, όπου συναντήσας τον Ροβέρτον, έρατεινόν νεανίσκον, αποτελούντα την χαρμονήν αυτου κατά το παρελθόν, τότε δε πορευόμενον εις προὔπαντησίν του και χαίροντα επί τη αποφυλακίσει του, κατελήφθη υπό τόνον μεγάλης όργης, ώστε δέν τον έθεώρησεν ως υιόν, άλλ' ως έχθρόν, θελήσαντα ν' αφαιρεση αυτω την ζωήν και το στέμμα, και όρμησας έπληξεν αυτόν κατά το στήθος... Ο νέος εξέπνευσε, χωρίς καν να στεναζήν... και ο λαός έπευφήμει!...

Ο Γουλλιέλμος, συναισθανθείς το έγκλημα του, εξέδύθη την βασιλικήν χλαμύδα και ήρησε να ολόλυξ, ώσει είχαν απολέση τον νοῦν.

Έκλεισε τας θύρας των ανακτόρων και προσκαλόν πάντα διαβάτην διηγείτο αυτω την συμφοράν του.

Έν μέσφ της οικογενειακής ταύτης λύπης, πᾶσαι αι δημόσιαι υποθέσεις παρημελήθησαν.

Ο Βονέλλος, συγχωρηθείς αυθις, νέαν εξέφανε συνωμοσίαν.

Έρωτηθείς υπό του βασιλέως περι της διαγωγής του ταύτης, απήντησεν άγερώχως.

Ο Βασιλεύς ώπλισθη οι συνωμόται ήττήθησαν, και οι μὲν αυτών έφονεύθησαν, οι δε εξώρισθησαν.

Ο Βονέλος — άφου έτυφλώθη και απεκόπησαν τα των ποδών του νεῦρα, ένωθι των πτερνών — εκλείσθη έν σκοτεινωτάτη ειρκτη, ένθα κλαίων την κακήν αυτου μοῖραν, οικτρότατον απέθανε θάνατον.

Το υπόλοιπον της βασιλείας του Γουλλιέλμου υπήρξε πλήρες στάσεων, σφαγών και δηλητηριασμών.

Αι καταπίσεις, δι' ών έβασάνιζε τους υπηκόους του, ήσαν τόνον φρικώδεις, ώστε καθίστανται άπίθανοι.

Η θηριωδία αυτου ήτο τοιαύτη, ώστε δέν εκορέννυτο δια του θανάτου μόνον των έχθρών του: άλλ' έντασεν όπως οῦτοι κατασπαράσσονται υπό βουλιμιώντων κυνών έν τη δημοσίᾳ πλατείᾳ... και ο λαός έπευφήμει!...

Τῷ 1166, ο θάνατος έθετο τέρμα εις υπαρξιν, ήτις και δι' αυτόν και δια τους άλλους είχε καταστή αυτόχρομα μάστιξ.

Πολλά γεγονότα, άτινα αφηγήθημεν άνωτέρω, συνέβησαν ταυτοχρόνως προς όσα μέλλομεν να αφηγηθώμεν κατωτέρω.

'Αλλ' ήμεις διεχωρίσαμεν αυτά, το μὲν

διότι δύνανται να χωρισθώσι, το δε διότι οὔτω ή είκων καθίσταται μάλλον ένδιαφέρουσα.

Άς επανέλθωμεν νῦν εις τον Φρειδερίκον.

Οῦτος ειχεν όργισθη λίαν κατά του Πάπα Αδριανου, επί τη ύπ' αυτου μετα του Γουλλιέλμου Α' συνομολογηθείση ειρήνη... Ο δε Πάπας ειχεν όργισθη κατά του Φρειδερίκου, επί τη καθείρξει του αρχιεπισκόπου του Λονδίνου. Τα σπέρματα ταυτα της δυσαρρεσκείας κατέληξαν εις φανερὰν ρήξιν, ότε ο Αδριανός έπεμψεν εις τον αυτοκράτορα επιστολάς, έν αις, άφου τον ένουθέτει αυστηρώς, έγραφεν αυτω: «ότι ωφείλε να ένθυμηται καλώς ότι την αυτοκρατορίαν έλαβεν ως άξιωμα παρά της εκκλησίας», όπερ έσήμαινε Φέουδον.

Είς τουτο, καιπερ αυτο καθ' έαυτο άρκούν, προσετέθη και ή ειδησις ότι ο Αδριανός διετάξε να ζωγραφήσωσιν επί των τειχών του Λατερανου τον αυτοκράτορα Λοθάριον Β' γονυπετη ένώπιον του Πάπα Αλεξάνδρου Β' και έχοντα τας χειρας ένταις χερσίν του Πάπα Ποντίφηκος, μετά δύο λατινικών στίχων, ών ή έννοια ήτο:

«Αφίκετο ο βασιλεύς εις τας πύλας, ένθα ώμοσε πρῶτον να τιμή την Ρώμην, ειτα έγένετο ύποτελής του Πάπα, εύδοκήσαντος να θέση επί της κεφαλής αυτου το στέμμα».—έξ ου έπιστοῦτο ότι ή αυτοκρατορία ήτο ύποτελής τη Έκκλησίᾳ.

Ο Φρειδερίκος μη άνεχόμενος τας ύβρεις ταύτας, κατήλθεν αυθις δια του Φρίουλι εις Ιταλίαν.

Αφικόμενος εις την χώραν της Βρεσκίας, έδημοσίευσεν στρατιωτικόν τινα κανονισμόν, περιέχοντα 24 άρθρα, υπό τον τίτλον: Ειρήνη του ήγεμόνος, — όστις, μεταξυ των άλλων, επέτρεπεν μὲν εις τους στρατιώτας να πίνωσι τον οῖνον των πολιτών, άλλ' άπηγόρευεν αυτοίς να θραύωσι τα άγγεϊα... Είτα προσεκάλεσεν ένώπιόν του τους Μεδιολανούς, ους έμφανισθέντας ήρώτησε διατί φύκισαν αυθις την Τορτόναν, καθυπέταξαν την Λομελλίαν και κατεσκεύασαν εκ νέου τας επί του Αδδα και του Τικίνου γεφύρας.

Οι Μεδιολανοί, μη δυνάμενοι δια των όπλων, ήμύνοντο δια των λόγων.

'Αλλ' οὔδεμιά έδόθη εις τους λόγους αυτών άκρόασις και προεγράφησαν από της αυτοκρατορίας. Ο Φρειδερίκος, θελήσας να διέλθη την γεφυραν του Κασσάνου, απέκρούσθη. Λαδίσλαος ο βασιλεύς της Βοημίας διήλθε τον Αδδαν παρά το Κορνελιάνον.

Οι Μεδιολανοί, καταλιπόντες την γεφυραν, ώπισθοχώρησαν.

Οι Γερμανοί, διώκοντες αυτους, εξεπόρησαν τα φρούρια του Τρέτσου και του Μελενιανού και έφθασαν εις τα περιχωρα του Λόδι.

Εκειθεν ο Έβέρτος της Βουτένας, φρονών ότι ήδύνατο να καταλάβη εξ άπροόπτου το Μεδιόλανον, παραλαβών χιλίους ιππεις, ώδευσε κατά της πόλεως εκείνης... Αλλ' οὔδεις αυτών επέζησεν, όπως φέρη εις τους άλλους την άγγελίαν του ολέθρου των.

Ο Φρειδερίκος εξεστράτευσεν πανστρατιᾷ κατά του Μεδιολάνου: άλλ' ιδών ότι ή πολιορκία ήτο δυσχερής, απέφασισε ν' αποκλείση αυτο. Διήρσε τον στρατόν αυτου εις έπτα σώματα, άτινα έτοποθέτησεν άπέναντι των έπτα της πόλεως πυλών.

Οι Μεδιολανοί, ποιήσαντες έξοδον, διεσκόρπισαν το υπό τον Κορράδον κόμητα Παλατινον σῶμα, όστις όμως, ένισχυθείς έγκαίρως υπό του Λαδίσλαου της Βοημίας, κατήρθωσεν επί τέλους να τους αποκρούση μετά μεγάλων άπωλειών.

Μάτην τεσσαράκοντα Μιδιολανοί ύπερήσπισαν ήρωικώτατα, κατά στρατού εκατοντακισχιλίων άνδρών, αρχαίαν τινα άψίδα, οῦσαν έν τῷ μέσφ του στρατοπέδου... μάτην οι πολῖται νέας άπεπειράθησαν έξόδους, ών τινες επέτυχον.

Το Μεδιόλανον ήναγκάσθη να υποκύψη. Ο κόμης της Βλανδάρτας Γουίδος, μεσολαβήσας, συνωμολόγησε την 7 Σεπτεμβρίου 1158 συνθήκην, δι' ης οι Μεδιολανοί ύπεχρώθησαν να εξακολουθώσι καταβάλλοντες τους βασιλικούς λεγομένους φόρους, να πληρώσωσιν 9000 άργυρά μάργα και να παραδώσωσιν εις τον αυτοκράτορα 300 όμήρους: οῦτος δε, αντί τούτων, παρεχώρει αυτοίς αυτοδιοίκησιν, άρκούμενος εις μόνον τον όρκον της πίστewς. Μεθ' ο συνεκλήθη αυθις, κατά την έορτήν του άγιου Μαρτίνου, δίαϊτα έν Ρογκάλιζ, όπου παρέστησαν, προσκληθέντες υπό του Φρειδερίκου, και οι δύο διάσχημοι της έποχής εκείνης νομοδιδάσκαλοι, Βούλγαρος και Μαρτίνος, μάθηται του Ιρνερίου οῦτινες ήρωτήθησαν, αν ο αυτοκράτωρ ήτο κύριος του κόσμου.

Το ζήτημα τουτο προκάλεσε σφοδράν συζήτησιν. Ο μὲν Μαρτίνος απεπάνθη καταφατικῶς: ο δε Βούλγαρος, άποφατικῶς.

Λέγεται ότι ο λόγος, εν επί του προκειμένου εξεφώνησεν ο Μαρτίνος, ήρεσε τόνον εις τον Φρειδερίκον, ώστε οῦτος άφιππεύσας προσήνεγκεν αυτω τον ίππον του δῶρον, — όπερ ιδών ο Βούλγαρος έποίησας ωραϊον λατινικόν λογοπαίγιον, ειπών: *Amisi equum, propter aequum*... ήτοι: άπώλεσα τον ίππον, ύπερασπίσας το δίκαιον.

Ο Βάρτολος, ο άετός οῦτος των τε αρχαίων και νεωτέρων νομοδιδασκάλων, έν έποχή μεταγενεστέρα, έχαρακτήρισεν ως αίρετικόν πάντα, όστις ήθελε τολμησή να ύποστηρήξη γνώμην εναντίον, — όπερ άποδεικνύει ότι εν τῷ νομικῷ λεξικῷ αίρεσις σημαίνει γενναιοψυχίαν... και είναι μία έτι άπόδειξις ότι εκάστη τέχνη έχει ιδιαιτέρους όρους, τους νῦν καλουμένους τεχνικούς!... 'Επί των αποφάσεων της διαίτας ταύτης στηριζόμενος ο Φρειδερίκος διεξεδίκει τους βασιλικούς φόρους και ιδιοποιείτο το δικαίωμα της αποστολής τοποτηρητῶν εις τας λομβαρδικὰς πόλεις, όπως διοικῶσιν αυτας κατά την θέλησίν του. Μεθ' όλους δε τους όρους της πρό μικροῦ έν Μεδιολάνφ συνομολογηθείσης συνθήκης, επέμενε να συμπερι-

λάβη και την πόλιν ταύτην ἐν ταῖς ἀποφάσει τῆς διαίτης, ἀπέστειλε μάχιστα και τοποτηρητήν, ὅπως τὴν διοικεῖ. ὅστις ὁμοῦ δαρῆς ἀνηλεῶς ἐπανηλθεν εἰς αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ, ἐκδιωχθεὶς ἐπαισχυντὼς τῆς πόλεως.

Ὁ Φρειδερίκος, συγκαλέσας διαίταν ἐν Ἀντιμάχῳ, προέγραψεν αὐτῶν τοῖς Μεδιολανοῦς ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας. Οὗτοι δὲ, ἐνωθέντες μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Κρέμας, πρᾶσκυάσθησαν πρὸς ἄμυναν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπολιορκησε τὴν Κρέμαν. Κατέσφαζεν ἀνοσίως πάντας τοὺς εἰς χεῖρας τοῦ περιπίπτοντα ἀιχμαλώτους· ἀνήρτησε δὲ πολλοὺς τῶν ὁμήρων ζῶντας περὶ τινὰ πύργον, ὅπως φέρῃ αὐτὸν ἀσφαλῶς κατὰ τῆς πόλεως· ἀλλ' οἱ πατέρες τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, ἀκλόνητοι ἐν τῇ ὑπὲρ πατρίδος ἀποφάσει των, ἐξηκόντιζον λίθους και ὅπλα, προσπαθοῦντες ν' ἀποκρούσωσιν αὐτόν, διὰ τοῦ θανάτου τῶν τέκνων των.

Ὁ πύργος ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ πλήρης ἐγκεφάλων και αἵματος. ἡ δὲ γενναία ἐκείνη παιδοκτονία ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ Φρειδερίκου, ὡς κατάρρα. . . Καὶ ὁμοῦ οἱ τόσοι ἀγῶνες κπέθησαν μάταιοι. ἡ πόλις προδοθεῖσα ἠλώθη. . . και ἐπυρπολήθη. . .

Ἀλλὰ, παραλείποντες ταῦτα, ἄς ἀφηγηθῶμεν γεγονός, ὅπερ ἂν μὴ ἴναι ἐνδοξότερον, εἶναι τοῦλάχιστον ἴσσον ἀξιόθρηνητον διὰ τὰ ἰταλικά ὅπλα. . . Τὴν 9 Αὐγούστου 1160, ὁ Φρειδερίκος, πληροφορηθεὶς ὅτι οἱ Μεδιολανοὶ εἶχον ἐστρατεύση, ἔδραμε κατ' αὐτῶν, ἄγων και τοὺς ἐκ Νοβάρας, Παύιας και Κώμου, συμμάχους, και ἄλλους πολλοὺς. Εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, κατώρθωσε νὰ τοὺς περικυκλώσῃ.

Ὁ ὄλεθρός των ἐφαίνετο ἀφευκτος. . . Ἀλλ' οἱ Μεδιολανοί, μηδὲ ἄλλως ἐκ τούτου πτοηθέντες, διηρθήθησαν εἰς δύο σώματα και περιέμειναν στερεῶ τῷ ποδὶ τὸν ἐχθρόν.

[Ἐπιταί συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἑλένη, ἥτις οὐδὲ ὅπως εἶχε κινήθη, ἐστρεφεν αὐτῶ τὰ νῶτα και ἐπομένως δὲν παρετήρησε τὴν κίνησίν του.

Ἦτο πολυτιμότερον προσευχητᾶριον τοῦ Ἰε' αἰῶνος, καλλιτεχνικῶς ἐπὶ παπύρου γεγραμμένον· τὰ ἄκρα, ἡ κορυφή, ὡς και αἱ ἐπιγραφαί, ἴσαν τὸσφ λεπτῶς ἐπὶ ξύλου δρυὸς κεχαραγμένα, ὡστε εὐκόλως ἀνεγνώριζε τις τὴν πολυετῆ ἐργασίαν και ὑπομονήν, τίς οἶδε τίνας καλογήρου, τὸ δὲ δέμα, ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ, δὲν ὑπελείπετο ποσῶς τοῦ ὄλου, κατὰ τὴν τέχνην και τὴν πολυτέλειαν· ἐπ' αὐτοῦ ἴσαν ἐσπαρμένοι πληθος πολύτιμοι λίθοι θαυ-

μασίως συνδεδεμένοι, εἰς δὲ τὰ τέσσαρα αὐτοῦ ἄκρα ἦτο γεγλυμμένον τὸ στοιχεῖον Π ὑπὸ ἡγεμονικὸν στέμμα.

— Τί λαμπρὸν προσευχητᾶριον ποῦ ἔχεις Ἑλένη, ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ τὸ ἐθαύμασε.

— Ναί, εἶνε τὸ προσευχητᾶριον τῆς μητρός μου, ἀπήντησεν αἰφνιδίως στραφεῖσα και προφανῶς τεταραγμένη, τὸ μόνον ἐνθύμιον, τὸ ὅποτον ἔχω ἐκ μέρους τῆς, σήμερον φαίνεται θὰ ἤμουν πολὺ ἀφρημένη και τὸ ἄφησα ἐκεῖ, διότι συνήθως τὸ φυλάττω.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐφάνην ἀδιάκριτος, προσέθηκν ὁ πρίγκηψ, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέθετεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Καθόλου, εἶνε πολὺ ὠραῖον παρατήρησέ το.

— Εἶνε θαυμάσιον, ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος, περιεργαζόμενος αὐτό, και βεβιαίως ἀνήκει εἰς ἡγεμονικὴν οἰκογένειαν. . . τὸ στέμμα αὐτό.

— Ἀναμφιβόλως ἡ μητέρα τὸ ἠγόρασε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ κανένα παλαιοπώλην. Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, τὸ ἐκράτει πάντοτε ἡ μήτηρ μου και διὰ τοῦτο μοῦ εἶνε πολύτιμον, ποτὲ ὁμοῦ δὲν ἐζήτησα νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ τὸ ἐπρομηθεύθη.

— Ἀλλὰ τοιοῦτο πράγμα νὰ πωληθῇ πολὺ δύσκολον μοῦ φαίνεται, προσέθηκν ὁ πρίγκηψ δυσπιστῶν, ἐνῶ συγχρόνως τὸ ἀπέθετεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Τίς οἶδε! πιθανὸν κακοῦτης υἱός. . . ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας, ἥτις δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Ριχάρδου.

— Ἀλλὰ ποῖς; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν ἐγερθεῖ, ἤδη ἴσταντο ἀντιμέτωποι.

— Ριχάρδε! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη συγκεκινημένη, δὲν θέλω ποτὲ νὰ μετανοήσῃς, διότι μὲ ἐγνώρισες πρὸ ὀλίγου ἐκ τοῦ μονολόγου σου ἠννόησα ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ εἶσαι διατεθειμένος νὰ ἀναφέρῃς εἰς τὴν οἰκογένειάν σου περὶ τῆς γνωριμίας μας· αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ, ἀκουσόν με, φίλτατε, και ἐνθυμήθητι, ὅ, τι θὰ σοι εἶπω — γνώριζε δὲ ὅτι μόνον τὴν ἀλήθειαν σοὶ λέγω. — Ἐνωσις μεταξύ μας τοιαύτη, δηλαδὴ τὴν ὅποιαν εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. ὦ! ναί, ἀκουσόν με, και ἂν ἀκόμη, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, ἤθελες ἀπωθήσῃ και περιφρονήσῃ τὸ πᾶν, ὡς και αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποτον ἐκληρονόμησες ἀπὸ τοῦ πατέρος σου ἀγνὸν και διὰ τὸ ὅποτον δικαίως σεμνύνεσαι, ὡς ἐλεύθερος δὲ και ἀνεξάρτητος ἤθελες γονυπετήσῃ ἔμπροσθέν μου τείνων μοι τὴν χεῖρα, και τότε ἀκόμη, Ριχάρδε, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν δεχθῶ. Πίστευσόν με σοὶ λέγω και μὴ μὲ ἐρωτᾶς τὸ διατί.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε δι' ὕφους ἀλλοκότου και μετὰ σοβαρότητος· ὁ πρίγκηψ ἔμενεν ἐνεός, ἀμφιβάλλον ἂν ἤκουσε καλῶς ὅ, τι ἐξεστόμισεν ἡ Ἑλένη.

Ὁ Ριχάρδος ἐσφιγξε τὸσφ σφιγκτὰ τὴν

χεῖρα τῆς Ἑλένης, ὡστε αὐτῇ ἐρύγησε σύσωμος.

— Ἄς τάρήσωμεν αὐτὰ πλέον, ἀνέκραξε στραφεῖσα αἰφνιδίως, ἵνα μὴ προδῶσῃ τὴν συγκίνησιν, ἥτις τὴν κατεῖχε, και ἵνα σφωγγίσῃ τὰ δάκρυά της, θέλει νὰ σοῦ παίζω κἄτι τι;

Και πρὶν ἢ περιμεῖνῃ ἀπάντησιν, ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου και ἤρξατο ἀνακρούουσα μέλος τι· ἀλλ' ὅσον και ἂν προσεπάθει νὰ φανῇ ἀταραχος και χαρίεσσα, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ και ἀκουσίως της, χωρὶς διόλου νὰ τὸ ἐνοήσῃ, ἀπὸ τοῦ εὐθύμου ἐκείνου μέλους μετέβη εἰς νυκτερινὴν τινα και λίαν μελαγχολικὴν μονωδιάν τοῦ Σωπὲν ἀποπνεύσαν τὴσιν μελαγχολίαν, ὅσην ἐξέφραζον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ της.

Ὁ Ριχάρδος, στηρίζων τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ θρονίου τῆς Ἑλένης, ἠγγίξε σχεδὸν τὸν βραχιονά της και περιβάλλον αὐτὴν διὰ τοῦ περιπαθοῦς βλέμματός του ἐφαίνετο συγκινούμενος εἰς ἕκαστον τόνον τῆς μελαγχολικῆς ἐκείνης μονωδίας.

Ἐντελῶς ἀφρημένη ἡ Ἑλένη εἶχε τὸ ἀπλανές της βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, τὰ χεῖλη της συνεσφιγμένα, τὸ δὲ στήθος της ἐπαλλεν ἠσύχως, ἐνῶ ὁ Ριχάρδος, συγκεκινημένος ἔκυψε και σχεδὸν ἐψυσε διὰ τῶν χειλῶν του τὴν ὠραίαν της μελαγχολικὴν κόμην.

Μόλις ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν ἐκείνην ἡ Ἑλένη και ῥίγος διέτρεξε καθ' ὅλον τὸ σῶμά της.

Κατέστη ὠρᾶ, ἡ ζωηρότης ἀπωλέσθη τῶν παρειῶν της, οἱ δάκτυλοὶ της μηχανικῶς ἤδη ἐπλανῶντο ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ δὲ βλέμμα εἶχεν ἔτι ἐστραμμένον πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ὁ Ριχάρδος κύπτων πάντοτε, αἰσθάνεται τὴν ἀναπνοὴν της και εἰσπνέει μεμαγευμένος τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἄρωμα, ὅπερ ἀναπέμπει ἡ λατρευομένη γυνὴ ἤδη τὰ φλογερά του χεῖλη ἐγγίζουσι τὴν ψυχρὰν παρειάν της. Ἐνῶ δ' ἐκείνη τρέμει, ὁ Ριχάρδος θωπευτικῶς στρέφει τὴν κεφαλὴν της· τὸ βλέμμα του ἀντικρύζει τὸ ἰδικόν της· ἤδη πλησιάζουσι ἀλλήλους και τὰ τρέμοντα χεῖλη των ἐνοῦνται εἰς περιπαθὲς ἐρωτικὸν φίλημα. Οἱ δάκτυλοὶ της ἐγκαταλείπουσι τὰ πληκτρα, αἱ χεῖρές της ἀδρανῶς πίπτουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων και κλίνει τὴν κεφαλὴν ὡς πληγῶθὲν πτηνόν. Ὁ Ριχάρδος τῇ ψιθυρίζει κἄτι τι μαγευτικόν, τρυφερόν, ἀκατανόητον, και τὴν φιλεῖ και πάλιν.

Ἡ Ἑλένη τότε ἀνεπήδησεν ὀρμητικῶς τοῦ θρονίου της και ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χερῶν. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν ἡ βιαία ἐκείνη κίνησις, διότι ἦν λίαν στενωχωρημένη, ἐνῶ δὲ ὁ Ριχάρδος περιέβαλλε διὰ τοῦ βραχιόνος τὴν κομψὴν αὐτῆς ὀσφύν, ἵνα τὴν στηρίξῃ, ἐκείνη στρέφει τὸ πρόσωπον και ἀτενίζει αὐτόν διὰ παρατεταμένου βλέματος, μεστοῦ ἔρωτος, ἐνῶ συγχρόνως τὰ χεῖλη της ἐμειδίων μειδίαμα ἀπεικονίζον ἄπασαν τὴν εὐτυχίαν της.

I'

Ἐν τῷ μεταξύ, χωρίς καν νὰ τὸ ἐννοήσωσι, τὸ σκότος ἐπεχύθη ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἔμενον ἐπὶ πολὺ ἔτι ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ, ἀν δὲν ἤκουον τὸν κρότον τῶν πινακίων, ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἐν ᾧ ἡ ἀνυπόμονος ὑπέρετρα προητοίμαζε τὴν τράπεζαν.

— Θεέ μου! ἐπτὰ καὶ τέταρτον! ἀνέκραξεν ὁ Ριχάρδος ἔντρομος, καὶ ἐγὼ προσεκάλεσα δύο κυρίους τὰς ἐπτὰ εἰς γεῦμα... ἐκτὸς τούτου, τὰς δέκα φεύγει τὸ τραῦνον καὶ ἐγὼ οὔτε καν ἐφρόντισα διὰ τίποτε. Ἐ! ἄς εἶνε, θὰ δικαιολογηθῶ εἰς τοὺς κυρίους ἐκείνους. Καὶ τώρα, φιλιτάτη μου, θὰ σὲ ἀφήσω λοιπὸν εἰμεθα σύμφωνοι, ἡ διεύθυνσις εἶναι ἡ ἐξῆς: «Κύριον Κάρολον Ζαχαρίαν θαλαμηπόλον» ἐπὶ τοῦ φακέλλου δὲ τὸ ψηφίον P. Ὁ Ζαχαρίας εἶνε εἰς ἐμέ πολὺ ἀφωσιωμένος. Χαῖρε, λοιπὸν, φιλιτάτη, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν θὰ ἐπιστρέψω γρηγορώτερα.

Τὴν ἐφίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ Ἑλένη μειδιῶσα παρηκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος ἐκ τοῦ παραθύρου ἦτο εὐτυχῆς, διότι τὸν ἠγάπα καὶ ἦτο βεβαία ὅτι ἠγαπήτο.

Ὁ Ριχάρδος τάχιστα ἔφθασεν εἰς τὴν παρακειμένην ὁδὸν, ἐν ἣ τὸν περιέμενον ἡ ἀμαξία του, διέταξε δὲ τὸν ἠνίοχον νὰ τὸν φέρῃ ὅσον τάχιστα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Καὶ ἡ ἀμαξία ἀπῆλθε δραμαίκα, ἐν ᾧ ὁ Ριχάρδος, ἑξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐσύριζε χαμηλοφώνως εὐθυμὸν τι τεμάχιον ἐκ τῆς Φατινίτσας.

Πολλάκις ἀνέκραξεν:

— Ἑλένη μου, Ἑλένη μου, πόσον σὲ λατρεύω.

Καὶ συγχρόνως ἐγέλα διὰ τὴν παιδαριώδη ἐκείνην χαρὰν του.

Τὴν δεκάτην παρὰ τέταρτον ἀκριβῶς, ἀνεχώρει ἡ ἀμαξοστοιχία, ὁ δὲ Ριχάρδος ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ βαγονίου του ἐχαίρετα τοὺς κατευοδῶσαντας αὐτὸν φίλους του.

IA'

Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν τετάρτου συζητῶσιν ὁ καλὸς Ἰγνάτιος καὶ ἡ ὀλοστρόγγυλος σύζυγός του, οἱ κύριοι τοῦ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος Ξενοδοχείου τοῦ «Ἁγίου Βαλεντίνου» καὶ ἐν τούτοις ἀδύνατον ἀποβαίνει αὐτοῖς νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παραδοξὸν ταύτην ἰδιοτροπίαν.

— Ἀκούς ἐκεῖ, βρε γυναίκα, ἔλεγεν, ἀκόμα δὲν ἤλθε καλὰ καλὰ ὁ Ἀπρίλης, ἀκόμη παντοῦ εἶνε τὸ χιόνι καὶ αὐτοὶ ἐδῶ κἀνουν ἐκδρομὴν.

— Καλὲ τί σὲ μέλλει, Ἰγνάτιε, ἀπῆντα ἡ ὀλιγόλογος σύζυγός του ἄφησε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κἀνουν τὸ κέφι τους. Πληρώνεσαι; ἔ! λοιπὸν μὴ ρωτᾷς.

Καὶ πράγματι, μ' ὄλον τὸ σχετικὸν ψῦχος, τὴν χιόνα καὶ ἐν γένει τὸ εὐμετά-

βολον τοῦ Ἀπριλίου, πρὸ ὀλίγου ἔφθασεν ἀμαξία ἀριστοκρατικὴ, ὑπὸ ἐξ Ἰππων συρομένη, καὶ ἀπεβίβασεν εἰς «Ἁγίον Βαλεντίνου» τέσσαρα άτομα καὶ πλῆθος ἀποσκευῶν.

Ἐναμφιβόλως θὰ ἦσαν πλοῦσιοι καὶ ἀριστοκράται οὔτοι, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πάραυτα ἠνῶσει τις τοῦτο, τὸ εἶχε γνωστοποιήσει καὶ ὁ ἀμαξηλάτης εἰς τὸν καλὸν Ἰγνάτιον, τὸν ξενοδόχον. Ἄλλως τε, πρὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν, παρήγγειλαν νὰ τοὺς κρατήσωσι δύο καλὰ δωμάτια καὶ μίαν ἀψουσαν ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος, πρὸς δὲ καὶ δύο δωμάτια διὰ τοὺς ὑπέρετρας.

Ἦσαν οἱ πρῶτοι περιηγητὰι τοῦ ἐπερχομένου θέρους, διότι, ὡς γνωστὸν, ὁ «Ἅγιος Βαλεντίνος» δέχεται πολλοὺς ἐπισκέπτας κατὰ τὸ θέρος, ὡς ἐκ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοποθεσίας καὶ τῶν περίξ πευκῶν καὶ ἐλάτων.

Οἱ σύζυγοι ἵσταντο περίεργοι πρὸ τοῦ ἠνεωγμένου βιβλίου τῶν ξένων, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου οἱ περιηγητὰι ἐσημείωσαν τὰ ὀνόματά των καὶ προσεπάθουν νὰ μαντεύσουν τὴν σχέσιν, ἥτις τοὺς συνέδεε· τότε ἔλεγον, οἱ ἦσαν ἐξ αἱματος συγγενεῖς, καὶ ἄλλοτε τοὺς ἐξελάμβανον διὰ νεονύμφους. Ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἦσαν σημειωμένα τὰ ἐξῆς ὀνόματα:

«Κύριος B. Γιούγκ—Ἀστορία ἐν Ὁρεγόνῃ.

» Μίς Ἑλένη Γιούγκ.

» Κάρολος Ζαχαρίας, θαλαμηπόλος.

» Αὐγούστα Σβέλ, θαλαμηπόλος.»

Ἡ ἐπιγραφή τοῦ ξενοδοχείου τοῦ «Ἁγίου Βαλεντίνου» ἦν ἀνηρτημένη διὰ χρυσῶν γραμμάτων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, τὸ δὲ οἰκοδόμημα ἀρκετὰ εὐρύχωρον καὶ κανονικόν. Μεγάλῃ μαρμαρίνῃ κλίμαξ ᾤδηγενε ἀπὸ τῆς μεσαίας θύρας εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅπερ εἶχε τρία ἀρκετὰ εὐρύχωρα δωμάτια εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα ὑπῆρχον μόνον τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ ἐστιατόριον.

Παρὰ τὸν μικρὸν ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου ὑπῆρχεν, ἀλλοκότως κεχωματισμένον, ὁμοίωμα τοῦ ἐσταυρωμένου.

Ἐπὶ τοῦ μεσαίου παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος συνδιελέγοντο εὐθύμως ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Ριχάρδος, ἐνῷ συγχρόνως ἐθαύμαζον τὴν πρὸ αὐτῶν μαγευτικὴν θέαν ἀπὸ τῆς πρωίας ἐσκέποντο ν' ἀναχωρήσωσιν, ἀλλ' ἠναγκάστησαν νὰ μείνωσιν ὡς ἐκ τῆς κακοκαιρίας· τὸ ἐμπόδιον δὲ τοῦτο εὗρισκον, ἐν τῇ εὐθυμίᾳ των, ἀρκετὰ νόστιμον καὶ ἐγέλων ἐγκαρδίως.

Διότι ἐπὶ τέλους, τίς ἐβίαζεν αὐτοὺς ν' ἀναχωρήσωσι; Μήπως δὲν ἦσαν εὐτυχεῖς εἰς ὅποιονδήποτε μέρος καὶ ἂν εὕρισκοντο ὁμοῦ;

Πέντε ἡδὴ ἡμέραι παρήλθον ἀφότου συνητηθήσαν, καὶ ἐν τούτοις ἐφαίνοντο αὐτοῖς ὡς πέντε μόνον ὧραι· τόσοσιν ταχέως παρήρχετο δι' αὐτοὺς ὁ καιρὸς.

Τὰ πάντα ἔβλεπον ρόδινα καὶ περὶ οὐδενὸς ἐσκέποντο μετὰ σοβαρότητος· τὰ πάντα τοῖς ἐφαίνοντο ἀστείτα καὶ λαμπρὰ συγχρόνως· καὶ τὰ ρακένδυτα παιδία

ἔτι, ἅτινα ἀπῆντων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τοῖς ἐφαίνοντο ἄγγελοι, Χερουβεὶμ· τόσοσιν εἶχε τυφλώσει αὐτοὺς ὁ ἔρωσ.

Τὰ μικρὰ χωρία, ἅτινα διήρχοντο, τὰ ἐξελάμβανον ὡς μαγευτικὰς πόλεις· μετὰ τοσαύτης δὲ ὀρέξεως ἔτρωγον τὸ λιτὸν πρόγευμα, ὅπερ τοῖς προσέφερον ὁ καλὸς Ἰγνάτιος καὶ ἡ περιποητικὴ Γιοζέφα, ἡ σύζυγός του, ὥστε ἀμφέβαλον ἂν θὰ προετίμων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολυτελεῖς γεῦμα εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ξενοδοχεῖον τοῦ Βερολίνου.

Ἀπὸ καρδίας ἐγέλων διὰ τὰ τεχνάσματα, ἅτινα μετεχειρίσθη ὁ Ριχάρδος, ἵνα καταπαίση τὸν πατέρα του ὅτι ὠφειλε νὰ ταξειδεύσῃ, καὶ ἐξελάμβανον ὡς μέγα κατόρθωμα, ὅτι ἠδυνήθησαν ἐπὶ τέλους νὰ εὐρεθῶσι μόνοι, μακρὸν τῶν ὀχληρῶν βλεμμάτων καὶ τῶν ἄλλων παντοειδῶν παρεξηγήσεων.

Ὁ Ριχάρδος εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του ὅτι ταξειδεύων εἰς Τυρόλον ἠδύνατο νὰ ἐγειρῇ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἂν διетῆρη τὸ πραγματικὸν ὄνομά του καὶ τοὺς τίτλους του, ἐπομένως καὶ ἐκεῖθεν ἀκόμη ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καρόλου Ζαχαρίου, τοῦ θαλαμηπόλου του.

Ἐκτὸς τούτου, ἦτε Ἑλένη καὶ ὁ Ριχάρδος, εἶχον καταλλήλως κατηγήσει τοὺς θαλαμηπόλους των, ἵνα εὕρισκωνται ἐνήμεροι τῶν πραγμάτων, μὴ τυχὸν ἀκουσῶς των ἤθελον τοὺς προδώσει.

Κατ' ἀρχὰς ἐφυγεν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ συνητηθήσαν πρῶτον εἰς Τυρόλον, ὅπου ἔμεινον εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον· ἐπισκέψθησαν τὸ θέατρον δῖς, τὴν δὲ ἐπομένην, ὁ μὲν Ριχάρδος ἀνεχώρησε διὰ τῆς πρωινῆς ἀμαξοστοιχίας, ἐνῷ ἡ Ἑλένη διὰ τῆς μεταμεσημβρινῆς.

Πάλιν συνητηθήσαν εἰς Λάνδεν, ὅθεν ἕκαστος χωριστὰ παρήγγειλεν ἀμαξίαν.

Ὁ ἀγαθὸς ξενοδόχος πολὺ ἠπόρησε πῶς ὁ ὑψηλὸς ξένος κύριος, καὶ ἡ ὠραία ἐκείνη λαίδη, ἐνῷ ἔφαγον ὁμοῦ εἰς τὴν κοινήν τράπεζαν, χωρὶς καν νὰ ἀποτεινωσι πρὸς ἀλλήλους τὸν λόγον, ἐπρόκειτο νὰ φύγωσι τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ διὰ τὸ αὐτὸ μέρος· διὸ κατὰ πρῶτον ἐπορεύθη πρὸς τὸν Ριχάρδον, καὶ ἔπειτα πρὸς τὴν Ἑλένην, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἰδέαν ὅτι πολὺ οἰκονομικώτερον, καὶ βεβαίως ὄχι δυσάρεστον θὰ ἦτο, ἂν οἱ ὑψηλοὶ ξένοι εὐηρεστοῦντο νὰ συνταξειδεύσωσι.

Τόσῳ μάλιστα ἐπέμενε παρὰ τῷ Ριχάρδῳ, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ τὸ προτείνῃ εἰς τὴν ὠραίαν ἀμερικανίδα, ἥτις, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατήρχετο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπως περιηγηθῆ τὴν πόλιν.

Ἡ κυρία ἐδέχθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ οὕτως ἔκτοτε ἡ μίς Ἑλένη Γιούγκ καὶ ὁ Ριχάρδος, ὅστις ἡδὴ λαμβάνει τὸ ὄνομα κ. Γιούγκ ἐξ Ἀστορίας, συνταξειδεύουσι.

Εἴτα ἡ ἀμερικανικὴ ἰδιοτροπία, ἣν ἐκέκτηντο, ἱκανοποιεῖ δεόντως τὴν παράδοξον ὁρεξίν των τοῦ νὰ ταξειδεύωσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Χθὲς διήνυσαν ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

καὶ ὑπὸ τὸν ὠραιότερον καιρὸν, ὃν δύναται νὰ παράσχη ἡ ἀνοιξίς εἰς τὰς Ἀλπεῖς, τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ Λάνδεν μέχρι «Ἀγίου Βαλεντίνου» ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ γουναρικοῦ, διότι ὁ ἀὴρ ἦτο ἀρκετὰ ψυχρὸς εἰσέτι, δὲν ἔπαυον δὲ νὰ γελῶσι καὶ νὰ θαυμάζωσι τὰς ὠραίας τοποθεσίας· ὁ Κάρλος Ζαχαρίας καὶ ἡ Αὐγούστα, οἵτινες εἶχον ἤδη ἀρκετὰ γνωρισθῆ, εἶποντο ἐντὸς κεκλεισμένης ἀμάξης.

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου περιπάτου οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν διηνεκῶς ἐμαγεύοντο παρατηροῦντες ὅτε μὲν τοὺς ἤδη χλοερούς καὶ καταπρασίνους λειμῶνας, τὰ ὑψηλὰ καὶ χιονοσκεπῆ ἔτι ὄρη καὶ τὰ πυκνὰ ἐκ πευκῶν καὶ ἐλάτων δάση, ἅτινα κατήρχοντο ἔως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων ὅπου ἔρρεε παταγωδῶς ὁ Ἴννος.

Ἦδη δὲ κεκλεισμένοι ὡς ἐκ τῆς χιόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου» ὄχι μόνον δὲν δυσηρέσται αὐτοὺς τοῦτο, ἀλλ' ἠσθάνοντο ὅτι ἦσαν ἐπίσης εὐτυχεῖς, ἀρκεῖ ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ καὶ μόνοι.

Οὐδέποτε ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ χωρισθῶσιν, οὔτε ἤθελον κἂν νὰ τὸ σκεφθῶσιν· ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ τοῦτο τοῖς ἤρκει.

Καθ' ὄλην τὴν πρωΐαν δὲν ἔπαυσεν ἡ χιὼν, περὶ τὴν μεσημβρίαν ὅμως διελύθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ νέφη, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ὁ ἥλιος εἶχεν ὄλως διόλου διαλύση αὐτὰ καὶ ἀναζωογονήσει τὴν φύσιν διὰ τῶν θερμῶν του ἀκτίνων.

Τοῦτο ὅμως δὲν νῦχαιρίστησε πολὺ τὸν καλὸν ξενοδόχον, διότι ἐσυλλογίσθη ὅτι καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἡμέραν ἐὰν ἤθελον ἠδύναντο νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς Σπόδινιγκ καὶ διὰ τοῦτο πολὺ ἐφοβεῖτο.

Ἐν τῷ σούτῳ ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Ἐλένη ἐκάθηντο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, ἐντὸς τῆς κοινῆς αἰθούσης καὶ τόσοσιν ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὀμίλιαν τῶν, ὥστε οὔτε κἂν ἀντελήθησαν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς· αἰφνης ἡ Ἐλένη ἐγεγέρθη περιχαρῆς καὶ κτυπῶσα τὰς χεῖρας,
— Ἀ! νὰ ὁ ἥλιος, ἀνέκραξεν.

— Ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ Ριχάρδος ἐπίσης χαίρων.

Ἐπλησίασαν ἀμφοτέρω εἰς τὸ παράθυρον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσιώπων.

Ἡ πρὸ αὐτῶν θεὰ ἦτο ἀπεριγραπτος ἐν τῇ μαγεῖα τῆς.

Ἐντὸς τῆς καθαρᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαιρας εὐχαρίστως ἀνεπαύετο ὁ ὀφθαλμὸς ἐπὶ τῶν ἐξόχων ἐν ἀντιθέσει χρωμάτων τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων, τῶν καταπρασίνων δασῶν καὶ τῆς μακρόθεν φαίνομένης καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καθέτως φωτιζομένης ἠρέμου λίμνης τοῦ Χάϊδερ. Ἀφ' ἑτέρου, ὀλίγον πλαγίως, ἠγειρέτο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀρχαῖον κτίριον, ὀπερ, ὡς ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου του, ἐφαίνετο ἀνήκον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θρησκείας.

— Τί ὠραία! ἔ! Ριχάρδε; ἀνέκραξε τέλος ἡ Ἐλένη στενάχασα.

— Ἀριστοῦργημα, φιλάτη μου! τὴ ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος.

Καὶ πάλιν ἡ Ἐλένη ἐβύθισε τὸ βλέμμα

ἐντὸς τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης τοποθεσίας, ἀκουσίως τῆς ὅμως πάλιν συνήτησε τὸ ὄγκωδες ἐκεῖνο λευκὸν οἰκοδόμημα μὲ τὰ πολλὰ παράθυρα καὶ τὸ μικρὸν κωδωνοστάσιον.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ριχάρδος :

— Ἄνευ ἀμφιβολίας θὰ εἶνε κανὲν μοναστήρι, εἶπε, πόσοι δυστυχεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ συντηρηθῶσιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εὐρίσκον ἐκεῖ ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν!

— Ἀ! Ριχάρδε! εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀφθονὰ τὰ μέσα, καὶ ἐν τούτοις εὐχαρίστως θὰ κατέφευγον ἐκεῖ. Πολλάκις ἤκουσα τὸν πνευματικόν μου νὰ μοι λέγη ὅτι εἶνε δειλία νὰ κλείεται τις ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς μονῆς, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ παλαίσῃ μὲ τὰς δυστυχίας τῆς ζωῆς· καὶ μ' ὄλον τοῦτο, ἐγὼ θὰ τὸ ἐπραττον, χωρὶς καμμίαν τύψιν συνειδότος! Τί, γελᾶς; δὲν ἀστειεύομαι· αἰσθάνομαι ὄλον τὸ θάρρος.

— Δὲν γελῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάμῃς· πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε ὠραία ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε, νομίζω, καλλίτερα· ἔλα τώρα· ἀφησε τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ὀμιλίαις.

Καὶ συγχρόνως ἔστρεψεν ἡσυχῶς τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ διὰ τῶν χειλέων ἠγγίσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χεῖλῃ τῆς.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπανελάβεν ὁ Ριχάρδος, πρέπει νὰ μάθωμεν καὶ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια εὐρισκόμεθα· τί λές, Ἐλένη, κάμνομεν ἕνα περιπάτον, ἔως ἐκεῖ ἐπάνω; μήπως σὲ πειράζει ἡ ὑγρασία;

— ὦ, ὄχι! ἔχω χονδρὰ ὑποδήματα· περιμένε καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐτοιμή.

Κατερχόμενοι, ἀπήντησαν τοὺς ξενοδόχους, οἵτινες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θύραν, μόλις ὅμως εἶδον τοὺς ξένους τῶν, ἀμέσως ἠγέρθησαν.

Τοὶς ἔδωκαν μερικὰς πληροφορίας. Ἡ Μονὴ ἐκεῖνη ἐκαλεῖτο τῆς Ἀγίας Μαρίας, ἐκεῖ κατ' ὄψιν ἐκειτο ὁ πύργος Φόρστενδεργ, ὁ ὅποιος ὅμως τῶρα ἐχρησίμευεν ὡς φρενοκομεῖον γυναικῶν.

Ἐκεῖ κατὰ κῶνον καὶ ἀδελφὰ τοῦ Ἐλέους, αἵτινες περιποιοῦντο τοὺς πάσχοντας· τὸ τέλος ὅμως τῆς ὀμιλίας τῶν ἦτο νὰ βεβαιώσωσι τοὺς πελάτας τῶν μεθ' ὅρκου, ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκον καλλίτερον ξενοδοχεῖον, οὔτε περιποίησιν προθυμοτέραν ἀπὸ ἐκείνης ἣν εἶχον εἰς «Ἀγιον Βαλεντίνον».

Καθ' ὄλον τὸ ἀπόγευμα πεοιγηθήσαν τὰς πέριξ τοποθεσίας, τὴν δὲ ἐσπέραν ἐπιστρέψαντες ἔφρχον μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὸ λιτὸν τῶν δεῖπνων.

Τόσων ὅμως ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ γελαστοί, ὥστε ἡ κυρία ξενοδόχου δὲν ἐπίστευε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία, πῶς τόσον αἱ περιποιήσεις τῆς κατ' ὠρθοτάτη νὰ εὐχαριστήσωσι τοὺς εὐγενεῖς τῆς πελάτας.

[Ἔπεται συνέχεια]

*X.

κυρίαν Καν Ἡλιοπούλου καὶ κκ. Ἰω. Δαρμάρον Σῶζον, Δημ. Θεοφιλόπουλον, Ἀθ. Βρυζάκη καὶ Γ. Μίσιον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γιανέντσον. Ἐστάλη καὶ τὸ Δ'. — κ. Κ. Σ. Σ. Ἀθήρας. Ἀκατάλληλον. — κ. Ἀριστιδῆν Δ. Ἀβούρην. Ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Ἰουλίου. — κ. Ἀνδρ. Σπηλιάδην. Τηλεγράφημά σας ἐλήφθη Ἀπηντήσαμεν. — κ. Ἀθ. Ἱ. Λαουταρίδην. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Περιμένον ἐκκαθάρισιν. Τὰ φύλλα τοῦ κ. Π. Κ. ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶνον Ἐλήφθη ἐπιταγή, ἀντίτιμον 6 συνδρομῶν. Δεχθῆτε τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μας. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Κατσούλην. Ἐλήφθη γραμματόσημον. Ἐγράψαμεν ὑμῖν περὶ τοῦ λογαριασμοῦ. — κ. Γ. Α. Κωτσάκην. Ἐλήφθη ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. «Βίος τοῦ Μωάμεθ» ἀπεστάλη. — κ. Κ. Ψ. Ἐπιτρέψατέ μας ν' ἀναβάλλωμεν τὴν δημοσίευσιν, διότι ἰσχυροὶ λόγοι, οὖς προφορικῶς θὰ σᾶς ἀναπτύξωμεν, θὰ πείσωσιν ὑμᾶς πιστεύομεν, ὅτι ἐπράξαμεν καλῶς.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἰποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργαταὶ καθηγηταὶ, ὑφηγηταὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντῆς Α. Καλλιθεωκῆς ὑφηγητῆς κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος

Ἐτησίαν συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρα. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ε ΣΤΑΝΔΕΥ
Η
ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ
Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρα. 3.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ
(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαναν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄκᾶν.
Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστὸς τοικοπρεπτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Ἐυκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολλόμβου, ὁ μόνος; φημι ὁμοιος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξτε ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἰατρῶν.